

Maturantski ples

Maturantski ples.

Foto: Matjaž Celarc

Drage maturantke, dragi maturanti, spoštovani starši, učiteljski zbor in ostali gostje!

Nekoč je veljalo, da je matura zrelostni izpit, nekakšna vstopnica v svet odraslih, ki se na simbolni ravni obeležuje s svečanim maturantskim plesom ...

... **drage maturantke, dragi maturanti**, ne pozabite te dragocene življenjske lekcije, negujte dobro, popravite, kar je narobe. Svet, v katerega vstopate

s svojo mladostno energijo, vas potrebuje; potrebuje znanje, ki ste ga dobili tekom šolanja, potrebuje vašo ustvarjalnost, potrebuje vaš prispevek za dobro vseh. Ob zavedanju svojih dosežkov pa ne pozabite na tiste, ki so vas na tej poti podpirali. Velika zahvala, spoštovani starši, tudi vam; vaš prispevek je neprecenljiv. Rezultat vaših prizadevanj stoji danes v svečanih oblekah pred vami in prepričana sem, da se je marsikomu med vami orosilo oko ...

... **spoštovani učiteljski zbor**, iskrena in globoka zahvala in pohvala za vaše predano delo. Premikali ste meje v sebi in iskali poti, po katerih ste lahko posredovali znanje. Učili ste se in učili, spraševali in se spraševali, odgovarjali in včasih odgovora tudi ne dobili. Vendar nocoj ni vprašanj in dvomov, nocoj je čas odgovorov; vedno znova in znova, da ste izbrali prav ...

Ana Šterbenc, ravnateljica

Uredništvo časopisa Pixel se iskreno zahvaljuje vsem dijakom, ki so v letošnjem šolskem letu pripomogli pri spremljanju novitet in beleženju vseh dogodivščin, ki so se zgodile v in izven šole, beleženju zanimivih novic in oblikovanju vberljive članke. Iskreno hvala tudi vsem fotografom za več kot čudovite fotografije.

SMGŠ

Pixel

Časopis dijakov
Srednje medijske in grafične šole
Ljubljana

Odgovorna urednica
Martina Holešek

Tehnična urednica
Barbara Logar-Sušnik

Naslov uredništva
Srednja medijska in grafična šola
Ljubljana
Pokopališka 33
1000 Ljubljana
e-pošta: pixel@smgs.si

Tisk
SMGŠ

Naklada
600 izvodov

Dragi profesorji in vodstvo šole, ki ste bili za nas pred štirimi leti neznanci, danes pa dobri prijatelji!

Tukaj stojim v imenu vseh dijakov četrtil letnikov SMGŠ-ja in lahko rečem, da je srednja šola šla mimo skoraj tako hitro, kot bo tale moj govor.

Korona nas je oropala nekaj let šole, ampak ravno takrat smo dokazali, da v težkih časih znamo stopiti skupaj tako dijaki kot profesorji. Mi smo si med sabo pošiljali teste in si šepetali v slušalke, profesorji pa so bili z nami strpni in nas

s spodbujanjem spravili skozi čase, ko bi marsikdo lahko obupal.

Dragi starši! Ta večer je priložnost, da se vam posebej zahvalimo. Vaša ljubezen, podpora in žrtvovanje so bili ključni pri našem uspehu in opravičenih urah. Spremljali ste nas skozi vzpone

in padce ter nas spodbujali, ko smo bili utrujeni ali obupani. Vaša nesebična podpora nas je oblikovala v to, kar smo danes, in za to smo vam iz srca hvaležni. Zahvale se lahko nadaljujejo dolgo v noč, vsak profesor nas je po svoje nekaj naučil, nas nasmejajal, vrgel iz razreda ali pa iz nas

Govor ravnateljice.

Foto: Matjaž Celarc

Govor dijaka.

Foto: Matjaž Celarc

Ples maturantov.

vlekel znanje, namesto da bi počel kaj bolj prijetnega. Seveda ne gre izpustiti gospe ravnateljice, ki nam je prisluhnila, ko je bilo treba, in vedno poskrbela, da je dobro dijakov na prvem mestu. Pred nami je nova pot, polna neznanek ... Vsak bo šel po svoje, a ne glede na vse se bomo

spominjali težkih jutranjih vstajanj, ki jih je omilil vonj po svežih rogljičkih ob vstopu v šolo, polnih hodnikov med odmori, ki smo jih poskušali okriviti za zamujanje, in trkanj na vrata, ki so se, odvisno od profesorja, kdaj odprla, pogosto pa, četudi smo bili vztrajni, ostala zaprta.

Osnovno šolo je bilo težko zapustiti, srednjo pa še težje. Čaka nas še veliko izzivov, a verjame mo, da nas je Srednja medijska in grafična šola pripravila na spopadanje z njimi.

Še enkrat hvala vsem, ki ste nas spremljali skozi zadnja štiri leta, želimo vam prijeten večer še

naprej, vi pa držite pesti za nas v času mature in pred tem še nekoliko bolj za to, da tole četvorko odplešemo brez hujšega pohojanja ali padcev. Hvala.

Matevž Šarec, 4. A

Foto: Matjaž Celarc

Ples valčka.

Foto: Matjaž Celarc

Ples z učitelji.

Foto: Matjaž Celarc

Predstavitev maturanskega plesa v Rusiji

Za nami je svečanost maturantskega plesa, zato bom govorila o primerjavi ruskega in slovenskega maturantskega plesa. V Rusiji sem bila rojena ter preživela polovico svojega življenja in vem, kako je ta svečanost videti. No, pa začnimo!

Kot prvo imamo dve vrsti te prireditve. Ker lahko šolo končaš po devetem razredu ali po enajstem, imamo tudi dve vrsti plesa. Pri nas ga imenujemo valeta (po zaključku osnovne šole) in maturantski ples (po zaključku srednje šole). Ko končaš deveti razred, imaš dve izbiri: Ali greš naprej in se učiš do enajstega razreda ter dobiš srednješolsko izobrazbo, nato pa greš lahko študirat na faks ali univerzo, ali pa zaključiš šolo po devetem razredu in greš na kolidž, kar se šteje kot srednja šola.

Torej danes se bomo pogovarjali o "maturantskem plesu", po zaključku enajstega razreda. Najpogosteje je razdeljen na dva dela - uradni in tisti del, med katerim praznujemo. Na uradnem delu diplomantom podelijo spričevala in diplome. Slovesni del je povezan z določenimi tradicijami določene izobraževalne ustanove in pogosto temelji na zabavnem programu. V šolah maturantski ples običajno praznujejo v drugi polovici junija, po koncu vseh šolskih izpitov. Slavnostni del se začne s polaganjem cvetja k spomenikom udeležencem velike domovinske vojne.

Najpomembnejše tradicije in običaji maturantskih plesov v Rusiji so:

- nošenje prazničnega traku,

- podelitev šopka svojemu najljubšemu učitelju,
- pridobitev spričeval,
- spuščanje balonov v nebo.

Včasih so šolarji ob uspešnem zaključku šolanja dobili medalje (zlato ali srebrno), kar je pomenil odličen zaključek šolanja.

Danes šolarji ne dobijo medalj, ampak obstaja medalja "Za posebne dosežke v poučevanju". To je zvezna medalja. Moskovski

Priprava na prireditev.

Foto: Splet

Prireditev in podelitev spričeval.

Foto: Splet

šolarji prejmejo tudi medaljo regionalne ravni – “Za posebne dosežke v izobraževanju”.

To medaljo lahko pridobi vsak, ki ima vse zaključene ocene odlične ter je opravil Enotni državni izpit in pridobil najmanj 70 točk.

Kot zanimivost bi rada še omenila, da se v Rusiji šteje maturantski ples kot praznik in ga vsi praznujejo na široko. Všeč mi je tudi tradicija, ki se odvija vsako leto prvega septembra. Izbran je šolar iz prvega in eden iz enajstega razreda. Tisti, ki bo to leto zaključil šolo, nosi na ramenu tistega, ki začinja svojo šolsko pot. Prvošolec zvoni z zvoncem in razglša začetek šolskega leta.

Polina Portnova, 3. C

Sam ples na maturanskem plesu.

Foto: Splet

Spuščanje balonov v zrak (tradicija).

Foto: Splet

Mesto ozkih ulic in razkošnih palač – Benetke

V petek, 21. 4. 2023, smo se dijaki drugega letnika odpravili na ekskurzijo v Benetke, ki je glavno mesto dežele Benečije. Pot se je začela ob 6. uri zjutraj z odhodom iz Ljubljane na železno destinacijo Punta Sabbioni. Tja smo prispeli okoli 10. ure. Pot smo od tam nadaljevali z ladjico na otok Burano, ki je znano po barvito poslikanih hišah. Vodička nam je predstavila znane in zanimive značilnosti ter znamenitosti otoka. Na Buranu smo imeli uro

prostega časa za ogled otoka. Z ladjico smo pot nadaljevali na otok Murano, kjer smo si odšli ogledat izdelovanje in oblikovanje steklenih izdelkov: posode, kipi, nakit, luči in še mnogo drugih izdelkov.

Za tem smo se odpravili z ladjico v Benetke. Z vodičko smo se sprehodili do trga Sv. Marka, kjer nam je predstavila nekaj znamenitosti. V Benetkah smo imeli približno dve uri prostega časa za ogled preostalega dela mesta. Ob dogovorjeni uri smo

se dobili na istem mestu, kot smo prispeli in se nato odpravili nazaj na Punta Sabbioni. V Ljubljano smo prispeli ob 10. uri zvečer.

Ekskurzija nam je bila zelo lepa izkušnja, v kateri smo uživali s prijatelji in obiskali eno izmed svetovno znanih mest na svetu.

Dunja Dimnik, 2. C

Pogled na Benetke.

Foto: Iva Molek

Morski pozdrav.

Foto: Iva Molek

Sošolci na ladjici.

Foto: Iva Molek

Najboljši prijatelji.

Foto: Iva Molek

Skupinska slika.

Foto: Vodička

Po ulicah Burana.

Foto: Iva Molek

Izdelava steklenega konjička.

Foto: Aljaž Velikanje

Celovec – izlet, ki nam je dal več, kot smo pričakovali!

Pa smo tudi prvi letniki dočakali svojo prvo ekskurzijo v srednji šoli. Ob 7. uri smo se dijaki in profesorji zbrali pred šolo, kjer smo se z dvema avtobusoma odpeljali proti Avstriji. Po približno dveh urah vožnje smo naredili prvi postanek, kjer smo pomalicali in se podružili. Postanka je bilo hitro konec in pot smo nadaljevali do Taborske cerkve, kjer smo videli kar precej grobov, med njimi tudi kar nekaj slovenskih. Nadaljevali smo do gradu Visoka Ostrovia, ki stoji na 160 metrov visoki osameli apnenčasti skalni vzpetini, ki se dviga nad dolino. V jasnem vremenu je grad viden že z razdalje 30 ali več kilometrov. Preden smo prišli do gradu, se nas je večina že pošteno utrudila, vendar nas je na vrhu čakal zaslužen in dolg postanek. Ogledali smo si notranjost gradu, kjer so bili različni viteški oklepi, sulice in ostala orožja. Zanimiva je bila tudi zunanost in okolica gradu. Po zasluženem počitku smo se odpravili do Gosposvetskega polja,

kjer smo si ogledali Vojvodski prestol, ki naj bi bil domnevno zgrajen v 9. stoletju iz kamnitih ploščic, ki so bile izkopane iz bližnjih rimskih razvalin. Naš naslednji in tudi zadnji postanek je bil Celovec, kjer smo se načudili Dvorani grbov. Ker smo bili že vsi pošteno lačni in nismo imeli nadzora staršev, se nas je

večina odločila, da gremo jest v McDonald, kjer smo se kar zgrozili nad cenami. Pozno popoldne smo se z avtobusom vrnili domov. Na poti nazaj je drugi avtobus doletela takšna smola, da smo kar 40 minut stali pred predorom Karavanke. Takoj ko smo prišli v Slovenijo, smo se ustavili na Petrolu, saj so bili

naši mehurji po večjih količinah pijače polni. Med potjo smo poslušali glasbo ter skupaj peli in plesali. Med »žuriranjem« so se nam pridružili še profesorji. Prispeli smo pred šolo, se poslovili in odšli vsak svojo pot.

Luna Ajdovnik, 1. C

Vodnjak.

Foto: Maja Jasenc

Grajski vrt.

Foto: Lori Lamovšek

Grad Visoka Ostrovia.

Foto: Eva Wolf

Skupinska fotografija.

Foto: Vodička Cvetka Sarič

10. 5. 2023 smo se učenci prvih letnikov Srednje medijske in grafične šole Ljubljana odpravili na ekskurzijo na avstrijsko Koroško. Naš dan se je začel ob 7. uri zjutraj, ko smo se z dvema avtobusoma odpravili na pot. Vozili smo se okoli dve uri do vasi po imenu Djekše. Tam smo si ogledali cerkev z dvema zvonikoma ter visokim obzidjem, ki je v času vojne služilo tudi kot zatočišče za meščane. Znotraj tega obzidja je tudi manjše pokopališče, na katerem je pokopanih kar nekaj Slovencev. Želeli smo si ogledati tudi notranjost cerkve, vendar je ravno potekala maša.

Nato smo se odpravili na pot do bližnjega gradu po imenu Visoka Ostrovnica. Do vrha, kjer je stal grad, smo lahko prišli na dva načina, in sicer peš po urejeni poti ali pa z vzpenjačo. Tam smo si lahko ogledali čudovit razgled na bližnjo okolico ter bogat muzej tega gradu. Pojedli smo tudi malico ter se še malo podružili.

Pot smo nadaljevali do Gospo-svetskega polja, kjer smo se slikali pred vojvodskim prestolom. Obiskali smo še eno cerkev, in sicer Gospo Sveto. Na njeni zunanosti je veliko fresk, ki so iz časa stare Grčije.

Na steni pa smo lahko opazili majhen kip glave, ki naj bi bil tja vgrajen ob prvi gradnji cerkve. Legenda pravi, da bo konec sveta, ko bo glava padla na tla. Na koncu smo se odpravili še v Celovec, kjer smo obiskali dvorano grbov, videli knežji kamen ter koroški parlament.

Ena izmed zanimivosti v Celovcu je spomenik možica, ki naj bi imel zasluge za nastanek Vrbskega jezera. Legenda pravi, da naj bi mesto obiskal škrat z majhnim sodom. Meščanom je zagrozil, da ga bo odprl ter jim uničil barje. Tega meščani niso verjeli, saj je bil sodček

premajhen. Škrat je sodček odprl in iz njega je več mesecev tekla voda, saj je bil sodček čaroben.

Nato smo imeli nekaj ur prosto, da smo raziskali mesto. Po dolgem in napornem dnevu smo se okoli petih popoldne odpravili nazaj domov.

Na ekskurziji sem zelo uživala, saj sem se veliko naučila ter še več videla. Čeprav smo se veliko vozili, mi ni žal, da sem se ekskurzije udeležila.

Manca Peternelj, 1. E

Selfi dijakov 1. letnika.

Foto: Tina Štrubelj

Amadeja Klemenčič.

Foto: Tina Štrubelj

Najprej s prstom po zemljevidu, potem pa zares

Kot majhni deklici sva prvič kot plesalki vstopili skozi vrata plesnega kluba. Vsaka na svojem koncu Slovenije. Rastli sva in spoznavali nove plesne korake. Kmalu so otroške pesmice zamenjali tisti pravi »komadi« iz MTV-ja in Youtuba. Takrat se je pravzaprav začelo. Prva tekma, prva medalja, prvi pokal, prvi naslov državnega, evropskega in svetovnega prvaka. Vsaka v svojem klubu in v drugem mestu, vendar obe z neizmerno željo po plesu ...

Slovenija je plesna velesila, vendar je majhna deželica. Plesalci se srečujemo na domačih in tujih

tekmovanjih. Smo nasprotniki, a vendar ena velika družina. Tako se je stkalo močno prijateljstvo. In ko se zvezde poklopijo in se znajdeš v istem plesnem klubu kot najboljši prijatelj in sedeš za isto šolsko klop ter lahko koreografijo za popoldanski trening sestavljaš kar na avtobusu na poti v šolo, se zaveš, da si na poti do zastavljenega cilja. In ko to še ni vse in se vse zvezde že drugič v letu poklopijo, da lahko hkrati skupaj dvigneš največji pokal na največjem Hip Hop tekmovanju, si rečeš: "To je to!"

Uspeh ne pride sam od sebe. Najprej je potrebno opraviti

avdicijo, kjer trenerji kluba izberejo v formacijo najboljše plesalce. Treningi za izbrano skupino štiriindvajsetih plesalcev sledijo trikrat tedensko. Dodatno pa še treningi za solo kategorijo, malo skupino in street kategorijo, ampak ker je tudi jazz lep in zanimiv ples, se izobražuješ tudi v tej vrsti plesa. Seveda se znajdeš tudi v vlogi koreografa in trenerja na "svojem" klasu, kjer z največjim veseljem znanje predajaš mlajšim in starejšim. Kondicijski treningi so nujni, saj mora biti telo dobro pripravljeno na izredne napore, saj se s tem izogneš poškodbam. V okviru Plesne zveze Slovenije

imamo enkrat mesečno tudi pokalne turnirje. Domače tekmovanje se zaključí z Državnim prvenstvom v juniju. Seveda je čudovito, če si priplešeš največji pokal, je pa odlično že, če je tvoja uvrstitev dovolj visoka, da se lahko uvrstiš na evropsko in svetovno prvenstvo. Temu sledi tisto najbolj zanimivo, potovanja. Prva pot v letu 2022 je bila v Sarajevo. Tri dni zabave na Festivalu, z najboljšimi "frendi" in najboljšimi bureki na Baščaršiji. Po štirih mesecih "švicanja" smo bili že tako dobri, da smo zmagali Gala prireditev na Inter dance festu. Festivalsko tekmovanje je

Shod vseh nastopajočih držav.

Foto: Christian Fluher

posebno. Sodniki zbirajo najboljše tekmovalce v različnih zvrsteh in kategorijah plesa. Ti se pomerijo v Gali (finalu) in najbolj prepričljiv zmaga.

Evropsko prvenstvo je bilo v Severni Makedoniji. Mestu Skopje. Solo tekmovanja, mala

prenočišča na vsaj šestih koncih sveta.

Po petindvajsetih klasih v štirih dneh, dolgih 90 minut, je magičnost trenutka, ko cela dvorana diha s koreografom, ko je čustveni naboj na vrhuncu, nenadomestljiva. Enako se zgodi,

Preživeli sva nekaj nepozabnih dni s prijateljico Tati iz Južne Afrike.

Za zaključek sezone pa še svetovno prvenstvo v hip hopu, ki je letos potekalo v Avstriji. Za prepoznavnost reprezentantov poskrbi Olimpijski komite, v ka-

plesalci vlivali dodatno energijo. Vsi smo vedeli, da smo odlično pripravljeni. Vedeli smo tudi, da so odlično pripravljene ostale skupine. Tam smo bili vsi z istim ciljem in željo – zmagati. Naslov svetovnih prvakov smo osvojili prav mi. Stati na odru, ko solze

Danaja Ažman.

Foto: Christian Fluher

Teja Lampe.

Foto: Christian Fluher

skupina šestih plesalcev in formacija ... spet največji in najbolj bleščeči pokali prvih treh mest. Ko smo se vrnili domov, smo bili že globoko v poletju.

Plesno in fizično kondicijo je treba vzdrževati. Poleti je čas, da kaj zaslužiš. Vrhunski plesalci se zbirajo na nekajdnevni intenzivni klasi. Empire Dance Camp v Ajdovščini je že stalnica, tam se počutiva kot doma. Različni koreografi, ki prihajajo iz vseh koncev sveta. Za obisk tistih "pravih klasov" v tujini moraš pač sestiti na letalo. Danaja je v Grčijo poletela prek Londona, Teja pa na Irsko. Po vseh potovanjih in izobraževanjih spoznaš veliko mednarodnih prijateljev in se zaveš, da imaš možnost

ko formacija odpleše tri minute. Točko, ki si jo pilil celo leto. Točko, za katero tvoje telo tudi sredi noči ve. Ve za vsak gib in lokacijo na plesišču. Vseh štiriindvajset plesalcev vse te sekunde oddela perfektno. Ni pomemben samo korak, pomemben je vsak premik mišice, izraz na obrazu in energija, ki kroži in jo zaznajo gledalci in sodniki.

Svetovno prvenstvo v street dance showu in svetovni pokal v Hip hopu na Poljskem zaključita poletje. Kombinacija obojega je vrhunec v street kategoriji in priprava na svetovno prvenstvo v Hip hopu. Svetovni pokal, ki je bil vključen v to prvenstvo se je za obe zaključil zelo uspešno. Danaja na 3. in Teja na 4. mestu.

terem je Danaja tudi zapisana. Na tekmovanju se je zbralo več kot 4500 tekmovalcev iz 21 držav. Konkurenca v posameznih kategorijah je izredna. Za vsak krog se je potrebno zbrati in upati, da te sodniki v taki množici opazijo in pošljejo v naslednji krog. Že kvalifikacija v šestnajstino finala je uspeh in vsak naslednji krog ponovni uspeh. Vrhunec tekmovanja je zagotovo nastop formacij. Odlično vzdušje nas je iz polfinala poneslo prav v finale. Med pripravo na nastop smo preostanek energije usmerili v pozitivne misli, prijateljstvo in se polni čustev podali na oder. S tribun so se slišali vzkliki navijačev – staršev, ki so dihali z nami. Ob plesnem parketu so nam ostali

sreče tečejo v potokih, okoli vratu pa ti visi zlata medalja, "največji" pokal gre iz rok v roke in iz zvočnika se tokrat sliši Tvoja himna, ki igra Tebi v čast, Ti pa na ves glas poješ.

Želiš si, da taki trenutki trajajo. Vsekakor pa veš, da bo prišla nova avdicija, nov trening, novo tekmovanje in predvsem bo treba proučiti še veliko novih korakov in izpiliti znane. Vse skupaj pa še nadgraditi z mimiko, da gib dobi dušo.

Že od majhnega sva obe mnenja, da se trud obrestuje. Iz utrujenosti, živčnosti in garanja, po vsaki sezoni večje veselje, zadovoljstvo in napredek.

Danaja Ažman, Teja Lampe, 3. C

Podelitev priznanj Trstika na Debelem Rtiču

V soboto, 13. 5. 2023, smo se dijaki, ki smo sodelovali na državnem tekmovanju Zdrav dih za navdih, odpravili na Debeli rtič, kjer smo prevzeli TRSTIKE, ki smo si jih prislužili za svoj trud pri grafičnem oblikovanju. Prireditev je organiziralo Društvo pljučnih in alergijskih bolnikov Slovenije.

Prireditev se je začela s pogostitvijo, sledili pa so nagovori, glasbeni vložki, poučni videi osnovnošolcev in srednješolcev drugih šol ter recitacije. Na koncu je bila podelitev priznanj.

Po podelitvi smo se udeležili organiziranih delavnic. Dijaki naše šole smo skupaj izbrali delavnico dihalnih vaj ob morju. Po

delavnici nas je v dvorani čakalo kosilo.

Popoldne nam je mentorica, profesorica Urška Hrovat, dala nekaj

prostega časa, nato pa smo se odpeljali proti domu.

Petra Koderman, 3. C

Pihanje mehurčkov.

Foto: Erik Rak

Katarina Lapornik.

Foto: Žan Suhadolnik

Patricija Kern in Iza Stupica.

Foto: Žan Suhadolnik

Uživanje ob morju.

Foto: Žan Suhadolnik

Mednarodni natečaj za najboljšo otroško in mladinsko knjigo mestne občine Schwanenstadt v Gornji Avstriji – Na krilih metulja in laboda

»Najboljše ne najdeš vedno v knjigah, temveč v naravi« (A. Stifter) se glasi okvirna tema 20. mednarodnega literarnega natečaja za najboljšo otroško in mladinsko knjigo, ki ga razpisuje mestna občina Schwanenstadt v Gornji Avstriji za leto 2023. Zala Ocvirk, dijakinja 4. b-razreda, je grafično oblikovala slikanico z naslovom Barbara in Prometej. Sodelovali smo z Osnovno šolo Trbovlje.

Naslovnica.

Foto: Barbara Logar-Sušnik

Ilustracije s suhimi barvicami.

Foto: Barbara Logar-Sušnik

Mešana tehnika.

Foto: Barbara Logar-Sušnik

Kolofon

Avtorici: Brina Dušak in Zala Fabijan (Osnovna šola Trbovlje)

Ilustratoriki in avtorici fotografij: Brina Dušak in Zala Fabijan (Osnovna šola Trbovlje)

Mentorica učenkama Osnovne šole Trbovlje in lektorica angleškega besedila: prof. Tjaša Navratil (Osnovna šola Trbovlje)

Grafična oblikovalka: Zala Ocvirk (Srednja medijska in grafična šola Ljubljana)

Mentorica grafični oblikovalki: prof. Barbara Logar-Sušnik (Srednja medijska in grafična šola Ljubljana)

Koordinatorica med šolama in lektorica slovenskega besedila: prof. Martina Holešek (Srednja medijska in grafična šola Ljubljana)

Dinamična igra, polna adrenalina

Gre za igro, ki se jo igra na zaprtem igrišču in kjer se uporabljata posebna žogica in lopar, ki je sicer podoben loparju za tenis, vendar je malo manjši in ima krajši ročaj. Poznamo več različnih žogic. Nekatere se manj, druge se malo bolj odbijajo. Obstajajo pa tudi posebne žogice, takšne za stekleno igrišče. Imamo dve različni vrsti igrišč, betonsko in stekleno, ki ju največkrat uporabljajo na svetovnih prvenstvih. Pravila za igranje squasha so: spoštljivo obnašanje pred, med in po igri, saj je žaljivo vedenje do soigralca strogo prepovedano, in te lahko zaradi tega izključijo iz igre; odmikanje poti žoge, saj če jo soigralec ne more odbiti, je točka njegova. Igra se do treh dobljenih setov, za en set potrebuješ 11 točk. Pred igro imata oba igralca čas, da se ogrejeta in da ogrejeta žogico, tako da »nabijata« v zid in si jo med seboj podajata. Igralca se tudi med sabo lahko dogovorita, kdo bo izvedel prvi servis, ki se odigra z eno nogo v kvadratu, ki je narisano na tleh. Žogo mora igralec, ki servira, odbiti nad črto, ki je na sprednjem zidu, in žogica mora pasti k drugemu igralcu v polje, ki je označeno s črtami. Če se žogica pri servisu odbije pod črto na sprednji steni, je out in nasprotnik dobi točko. Ko se po servisu žoga odbije, lahko igralca igrata, kakor želita, kar pomeni, da lahko odbijata žogico od stekla, ki je zadaj, lahko tudi igrata od stranskih zidov s kakršno koli močjo želita. Če se

žogica odbije od stropa ali od črt, ki so na robu igrišč, je out. Squash je zelo naporen šport, saj se ne smeš nehati premikati, ker moraš biti ves čas čim bližje sredine igrišča, ker je od tam najkrajša pot do žogice, ne glede kam se odbije. Za squash uporabljamo tudi posebne čevlje, ki imajo posebno trd podplat, ki ima na gladkih površinah zelo dober oprijem.

Koliko časa že treniraš?

Vid: Squash sem začel trenirati pred štirimi leti. Letos sem bil na treh turnirjih, enem državnem, na Slovaškem v Bratislavi, in ne dolgo nazaj v Ljubljani, ki je bil bolj za zabavo.

Ali imaš kakšnega vzornika, ki je tvoja motivacija za nadaljevanje tega športa?

Vid baburić s soigralcem.

Foto: Arhiv

Vid: Nimam. Sem pa zelo motiviran zaradi obeh trenerjev in mojih prijateljev, s katerimi treniram.

Kakšen je tvoj urnik treningov?

Vid: Treniram dvakrat na teden po eno uro in pol. Po rednem treningu običajno ostanem v klubu in igram še največ dve uri, seveda, če mi čas to dopušča. Nato grem domov, se oprham in preoblečem, ponovim snov za šolo in grem spat. Enkrat na mesec imam intenzivni trening, ki traja 3 ure - takrat delam na kondiciji in tehniki.

Zakaj si izbral ravno ta šport?

Vid: Izbral sem ga, ker ga je eden mojih najboljših prijateljev igral že prej in ker v tistem času nisem imel druge dejavnosti. Zato sem začel trenirati, zdaj mi je pa ta šport postal več kot samo neka dejavnost.

Kaj te veseli pri igranju tega športa?

Vid: Meni osebno je všeč adrenalin in veliko akcije, ki se zgodi pri tem športu. Veseli me tudi druženje in igranje s prijatelji.

Ali imaš kakšen poseben cilj v prihodnosti glede kariere?

Vid: Seveda imam. Ciljam, da bom naslednje leto zmagal na državnem prvenstvu.

Vid Baburić, 1. C

Na drugi strani – Manca Jereb

Manca Jereb je mlada učiteljica tehnologije in praktičnega pouka, s katero sem si noro želel opraviti intervju. In sem ga.

Kako bi opisali svojo izkušnjo kot učenka na Srednji medijski in grafični šoli Ljubljana? Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Na srednjo šolo imam veliko lepih spominov, rada sem hodila v šolo. Najbolj mi je bilo všeč, da sem lahko pridobila znanje iz različnih področij medijev. Veliko je trenutkov, ki so se mi vtisnili v spomin, med njimi bi izpostavila trimesečno izmenjavo na Poljskem, ki je bila zanimiva in nepozabna izkušnja in pa četrti letnik, filmski razred, saj smo imeli veliko projektne dela, s katerim smo dobili kar nekaj izkušenj na področju filmske produkcije, ki me je takrat najbolj zanimala.

Kateri predmeti so vam bili najljubši in zakaj?

V prvih dveh letnikih mi je bil najljubši predmet Grafično oblikovanje, ker sem vedno rada risala in ustvarjala. V višjih letnikih pa me je bolj zanimala filmska produkcija, tako da sem najraje hodila na predmet Izražanje s sliko in zvokom in v četrtem letniku Snemanje in montaža. Pri teh dveh predmetih mi je bilo predvsem všeč projektno delo, kjer smo se priučili dela z različno snemalno opremo.

Kako je bilo, ko ste se vrnili na svojo nekdanjo šolo kot učitelj? Je bilo kaj izzivov pri sprejemanju vaše nove vloge?

Vrnitev na svojo srednjo šolo kot učiteljica je bila zame posebna izkušnja. Po desetih letih sem se

ponovno sprehodila po hodnikih in učilnicah. Občutek je bil nostalgичen, a hkrati je bilo prisotnega kar nekaj strahu in negotovosti. Vsaka nova stvar predstavlja izzive. Kot neizkušena na področju poučevanja mi je bil največji izziv pripraviti učne ure, ki bodo dijakom zanimive. Poleg tega nisem vedela, kako nastopiti pred razredom in podobno. So mi pa pri tem veliko pomagali drugi učitelji s svojimi nasveti, tako da je bil ta prehod v novo vlogo lažji.

Kako se je poučevanje na Srednji medijski in grafični šoli Ljubljana spremenilo od učenke do zdaj, ko ste učiteljica?

Pristop in način dela se mi zdita podobna, je pa kar nekaj sprememb na predmetniku. Ko sem obiskovala srednjo šolo, se 3D tiska še nismo učili, prav tako ni bilo načrtovanja aplikacij, tudi smeri Televizija še ni bilo. S spremembami predmetnika, ki vključuje

najnoveše trende na področju medijske in grafične tehnologije, se šola prilagaja hitrim spremembam in dijakom omogoča učenje aktualnih veščin, kar pripravi dijake na sodobne izzive v delovnem svetu.

Kako boste spodbujali kreativnost in inovativnost med svojimi učenci?

Kreativnost in inovativnost poskušam spodbujati s samostojnim projektnim delom, prek katerega želim, da sami raziskujejo in preizkušajo različne ideje in koncepte. Pri navodilih jih poskušam čim manj omejevati, da lahko razmišljajo bolj široko. Spodbujam, da sodelujejo s sošolci, si delijo ideje in mnenja.

Kako se boste lotili učencev, ki imajo težave pri določenih predmetih ali pa se s šolo spopadajo težje?

Dijakom, ki imajo težave pri določenih predmetih, ponudim individualno pomoč, jih dodatno spodbujam in podpiram pri učenju.

Kako vidite prihodnost Srednje medijske in grafične šole Ljubljana v luči hitrih sprememb na področju grafičnih in medijskih tehnologij?

Mislím, da se bo šola še naprej prilagajala spremembam na trgu dela in bo svojim dijakom ponujala aktualne učne vsebine, poleg tega pa bo nudila možnosti razvoja na vseh področjih življenja. Na ta način se bodo dijaki priučili praktičnih in teoretičnih znanj, ki jim bodo koristila tako v njihovi karieri kot tudi v vsakodnevnem življenju.

Kakšen nasvet bi dali študentom, ki želijo slediti vašim stopinjam in postati oblikovalci ali medijski strokovnjaki?

V prvi vrsti bi svetovala, naj si najdejo priložnost za praktično delo, saj v današnjem svetu veliko štejejo izkušnje. Praksa je ključna za razvoj veščin in izboljšanje ustvarjalnosti. Pri tem naj sledijo svojim interesom. Poleg tega jim svetujem, naj nadaljujejo z izobraževanjem, s tem ne mislim zgolj na izobraževanje na fakulteti, temveč predlagam, da so radovedni, da iščejo informacije in znanje prek različnih kanalov. Zelo pomembno je, da sledijo trendom in poznajo novosti. Naj se povežejo z drugimi ustvarjalci na izbranem področju, prek katerih se lahko povežejo s potencialnimi delodajalci. Spodbudila bi jih, naj bodo vztrajni in odprti za nove priložnosti.

Miha Grabnar, 4. B

Projektne naloga pri predmetu Grafično oblikovanje.

Slika: Manca Jereb

Počitnice na Karibih

V zgodnjih jutranjih urah smo naše popotovanje pričeli v Ljubljani, kjer smo se podali na vožnjo do letališča Marco Polo v Benetkah, v Italiji. Nato je naš prvi let trajal le skromni dve uri do Londona, na sicer enega večjih mednarodnih letališč v Evropi, Heathrow Airport. Po vkrcanju na letalo smo že doživeli prvo dogodivščino. Pred vzletom smo na letalu čakali kar 3 ure. Zadržal nas je nesrečni zdravstveni pripetljaj, ki pa so ga najprej označili kot tehnično težavo.

Drugi let, ki je trajal dolgih devet ur, nas je popeljal daleč čez »lužo« v mesto Miami. Ta se nahaja na jugu Združenih držav Amerike. Leteli smo z največjim potniškim letalom Airbus-380. To je dvonadstropno letalo, ki je namenjeno daljšim letom. Pristali smo ob 21:10 po lokalnem času, ki je šest ur za slovenskim, na letališču Miami International Airport in se odpravili do našega hotela. Ta se nahaja le eno ulico (po njihovo Avenue) stran od najbolj znane plaže Miami Beach.

Po slabo prespani noči smo se odpravili na prvi izlet po mestu Miami. Najprej smo si pogledali ulico Ocean Drive, na kateri lahko najdemo nešteto hotelov in rezidenc znanih osebnosti in filmskih igralcev. Ta del mesta je znan po arhitekturnem stilu art deco iz dvajsetih let prejšnjega stoletja. Uspeli smo si pogledati vilo pokojnega modnega oblikovalca Gianniija Versaceja, kjer je bil tudi umorjen. Sledil je ogled same plaže Miami Beach, kasneje pa smo se zapeljali v center mesta Miami, kjer daleč v nebo segajo hoteli in poslovne stavbe. Posebnost predela Downtown je, da so vse

te visoke stavbe in nebotičniki v enakih barvah. V tem delu mesta so poleg bank in podjetij tudi hoteli, ki so znani po tem, da v njih ljudje živijo. Pot smo nadaljevali v sosesko Coral Gables, ki velja za eno dražjih sosesk v ZDA.

Ker v Miamiju živi večina prebivalcev priseljenih s Kube, angleškega jezika skoraj ni slišati. Predel mesta, kjer jih živi največ, je živopisan, glasba in ples pa sta na vsakem koraku. Ta del se imenuje Little Havana.

Po našem ogledu res čudovitega mesta smo se odpravili v pristanišče, ki je največje pristanišče potniških ladij na svetu. Vkrkali smo se na križarko MSC Seaside in pričeli enodnevno plovbo do otoka Puerto Rico. Pozno popoldan smo pripluli v marino mesta San Juan, ki velja za mesto z najstarejšo zgodovino na območju ZDA. Mesto z arhitekturo, ki izvira iz Španije, je bilo v letu 1493 odkrito po zaslugi znanega pomorščaka Krištofa Kolumba, na njegovi drugi plovi v novi svet.

Dolgo so bili španska kolonija, kasneje pa so ozemlje predali Združenim državam Amerike. Puerto Rico je dom pijače Pina Colada, s prvič zapisanim receptom leta 1963. Doživeli smo lep ogled mesta v dnevni svetlobi in v večernem času, ko mesto zares zaživi.

Prihodnje jutro smo prispeli na Deviške otoke, v mesto St. Thomas. Sami Deviški otoki se delijo na ameriške in britanske. To pomeni, da imajo del otokov pod nadzorom Američani, drugi del pa Britanci. Dan smo preživeli z ogledom najvišje točke otoka, od koder je lep pogled na sosednje otoke in plažo, katero smo kasneje obiskali. Sprehod po starinskem mestu se je prijetno zaključil na plaži Megans Bay, ki velja za plažo uvrščeno med deset najlepših plaž na svetu. Tam smo preživeli preostanek čudovitega dneva na tropsko poraščenem otoku. Seveda smo tudi zaplavali v toplem karibskem morju.

Obisk Dominikanske republike je sledil prihodnji dan, in sicer obisk mesta Puerto Plata, ki se nahaja na drugi strani otoka. Dominikanska republika, kot del karibskega otočja, je seveda znana po rumu in cigarah, katerih proizvodnjo smo si v tistem dnevu ogledali. Po kratkem sprehodu po centru mesta smo v pristem karibskem lokalnu kosili. Okusne jedi vsebujejo predvsem mleto meso in riž, nato pa smo lahko poskusili še lokalno pijačo Mama Juana. Lokalna pijača je napitek iz nekih zelišč, pridelanih v Dominikanski republiki, in ruma. Kasneje smo odšli na ogled proizvodnje cigar La Aurora. Pogledali smo si, kako rastejo rastline za pridelavo tobakovih listov in kako jih sušijo,

Ocean Cay – MSC Marine Reserue.

Foto: Tilen Mekuš Rehar

kasneje pa nam je eden od mojstrov pokazal, kako jih še vedno na roke tudi zvišajo. Sledil je kratek ogled tovarne ruma Macorix, ki 97 % pridelanega ruma proda kar doma v Dominikanski republiki. Le 3 % ga izvozijo. Na koncu izleta je bilo za polnoletne možnost pokušanja sedmih vrst ruma Macorix. Tudi ogled lokalne čokoladnice nam ni ušel. Dominikanska republika ima tudi velike nasade kakavovih dreves, iz tega kakava pa delajo čokolado Del Oro.

Sledil je dan plovbe do Bahamov, kjer smo prvi dan preživeli na lastniškem otoku družbe MSC, otoku Ocean Cay. Otok ni le turistična postojanka velikih križark, je tudi naravni morski rezervat. Obkrožale so nas tako želve kot morski psi in mante. Bahame sestavlja več kot 700 otokov, ki so večinoma v privatni lasti. Po celodnevem uživanju na peščenih plažah in kopanju v turkizno modri vodi smo se odpravili v glavno mesto Nassau. Na otoku živi večina prebivalcev Bahamov, ker je tam najboljša možnost za zaposlitev. V zgodovini je bil ves otok dom piratov. Sami Bahami so odvisni od turizma, ki je glavni vir prihodka večine ljudi na otoku. Najbolj znana je veriga hotelov Atlantis

Resort. To je mesto v mestu, kot mu pravijo lokalni prebivalci. Mesto Atlantis ima več kot štiri tisoč zaposlenih in ob otvoritvi sta tam prespala znana Michael Jackson in Michael Jordan. Hotel Atlantis je kopija istoimenskega hotela v Dubaju in v njem se nahaja najdražja hotelska soba, ki stane 25 tisoč dolarjev na noč, v njej pa je potrebno ostati najmanj štiri noči.

Zanimivost Bahamov je tudi ta, da po cestah vozijo po levi strani, ker so bili nekoč britanska kolonija. Otok so branili z utrdbe s petinšestdesetimi stopnicami, ki vodijo do skrivnega izhoda. Stopnice je v 18-ih letih izdelalo 800 sužnje in več kot 600 jih je pri tem umrlo. V njihov spomin Kraljičine stopnice stojijo kot znamenitost mesta. Tudi tu smo si, na koncu izleta, ogledali tovarno ruma, tokrat znamke John Watlings.

Zadnji dan smo se z ladje izkrcali že zelo zgodaj. Skozi Miami smo se odpeljali v nacionalni park Everglades, kjer domuje veliko vrst vodnih živali in ptic. Najbolj znani vrsti sta krokodil in aligator. Nikjer drugod po svetu ti dve vrsti ne živita na istem območju. Ogled samega nacionalnega parka smo doživeli z zračnim čolnom oz. airboat-om.

Everglades velja za zaščiteno območje. Del tega naravnega rezervata je tudi vir pitne vode za mesto Miami.

Ker smo imeli do leta še nekaj časa, smo ga nameravali preživeti v največjem nakupovalnem centru v tem delu Miamija, Dolphin mall. Tu smo doživeli Ameriko v »najpristnejši obliki«. V nakupovalnem središču so v nekem trenutku odjeknili streli in ta trenutek si bom zapomnil za vedno. Nakupovanje smo tako hitro zaključili, najprej zaklenjeni v trgovine. To je bilo zaradi naše varnosti. Ob evakuaciji smo odhiteli do avtobusa, pretreseni in srečni, da je za

nami. Za tem smo se, predčasno, podali nazaj na letališče.

Sledil je ponovno dolg let in pa še daljše čakanje na vmesnem postanku v Londonu. Tokrat smo lažje čakali, saj smo bili polni lepih vtisov s potovanja in obdani z novimi znanci. Sledil je let v Benetke in pot domov. Zadnjo noč tega potovanja si bom zapomnil po nizkih temperaturah, saj smo cel teden preživeli v tropskih krajih, kjer so ljudje polni življenja in glasbe, mesta pa so pisana in zelena.

Tilen Mikuš Rehar, 3. B

Nassau, Bahamas – glavno mesto, ki je tudi svoj otok.

Foto: Tilen Mekuš Rehar

Miami Beach Florida.

Foto: Tilen Mekuš Rehar

Križarka MSC Seaside.

Foto: Tilen Mekuš Rehar

Spoznavanje samega sebe

Je tema, o kateri smo se pri predmetu Poslovno sporazumevanje veliko pogovarjali. Najprej se za hip ustavimo in dejansko razmislimo, kaj nam daje smisel v življenju. Zakaj živimo?

Meni se zdi, da je pogovor temelj k srečnemu in izpopolnjenemu življenju. Seveda pogovor naj ne bi bil prisilne narave; naj bi bil del sočutnega in čutečega odnosa s sočlovekom. Ko pomislimo nase in na to, kako dobro se poznamo, ugotovimo, da ne vemo, kdo smo. Zaradi družbe, v kateri živimo, težko gledamo nase kot nekaj izjemnega in neponovljivega. Venomer skušamo priti do tistega, kar nam daje motivacijo, da sploh živimo. Ko se posvetimo sami sebi in se želimo spoznati takšni, kakršni smo, brez vplivov oziroma vsaj z manj vplivov družbe, se morda to izkazuje kot samovšečnost ali zatiranje ali pa celo tako, da nekateri mislijo, da nismo več njihovi prijatelji. Takrat je naša naloga, če želimo in mislimo, da so oni res prijatelji in jih je vredno obdržati (saj se šele tu mnogokrat opazi, kdo je pravzaprav naš pravi prijatelj), da mi pristopimo k njim in jim povemo, kakšno je naše stanje. Vsak dan lahko s svojimi dejanji opazimo, kakšni smo, kakšni želimo biti in kaj vse se nam je zgodilo v preteklosti, da nas je spremenilo v tako obliko osebnosti, kot smo zdaj. V kar verjamemo, ali ne verjame. Iz kakšnega okolja prihajamo (družina, vas/mesto ...), kako se pogovarjamo in povezujemo s sočlovekom. Posebno s tistimi, ki naj bi bili "manj vredni" kot mi. Prav tako pa se lahko iz dneva v dan izboljšujemo, saj vsak človek dela napake in iz napak se učimo. Zavedati se moramo, da nas napake samo utrjujejo in nas oblikujejo v močnejšo, modrejšo in bolj zrelo osebnost. Pogoj le tega pa je, da se znamo potem tudi pobrati in zaživeti svoje življenje naprej in

vzeti vse to le v svoje dobro. Se mi zdi, da če človek gleda na svet z optimizmom oziroma iz pozitivne smeri, je ta lahko precej lepši in ugodnejši za življenje. Menim, da se lahko zgodi, da te točno te izkušnje ne izoblikujejo nujno v dobrega človeka oziroma močnega in bolj trdnega človeka, temveč v nekoga, ki ni pripravljen spremeniti sebe, pa četudi ima mnogo slabih lastnosti, ki bi se jih dalo popraviti. In tudi, če smo živeli na tak način svoje celo življenje in delali nekaj takšnega, to ne pomeni, da smo to resnično mi. Takega smo se sprejeli z mislijo, da je to prav in na tak način povedali svetu, kako naj nas sprejema, z nami deluje in se obnaša.

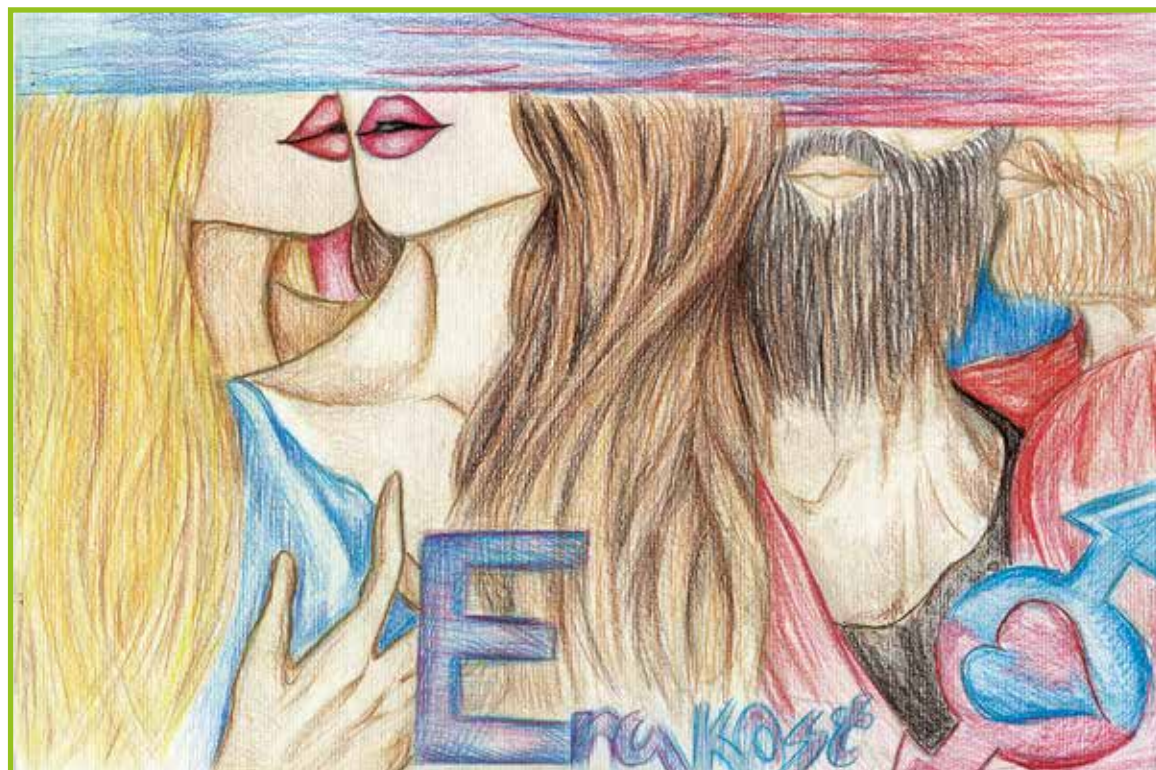
Kaj so naše prioritete? Bodimo iskreno pazljivi, ko jih izrečemo. Naše prioritete niso vedno to, kar mi govorimo, da so. Lahko

rečemo, da nam je šport ali šola na prvem mestu, a če gremo namesto teh dejavnosti gledati televizijo, moramo to še enkrat premisliti ali je bila izrečena resnica ali le želja. Tudi meje, ki jih postavimo okoli, nam povedo, koliko se cenimo. Mnogokrat se ujamemo, da sploh nimamo postavljenih meja. In takrat je nevarnost, da se bodo ljudje do nas obnašali, kakor želijo. In postanemo naivni, saj mislimo, da imajo vsi ljudje dobro srce. Ampak to ni res. Čeprav jaz osebno menim, da ima vsak človek dobro srce, saj bi mu naj zavest povedala, kaj je prav in kaj narobe. Resnična revolucija se zgodi, ko se začnemo zavedati samega sebe. Se zavedam, da je za hip strašljivo, nedojemljivo in nemogoče, a je pravzaprav to tisto edino v življenju, ki nas povzpenna in nam da vedeti, da se končno zavemo, da

je vse naše počutje odvisno samo in izključno od nas samih.

In kaj bi rekli, če bi vas nekdo vprašal, kdo ste, in ne smete povedati ne imena in ne priimka? Ampak konec koncev. Ali res lahko sploh kdaj spoznamo dokončno samega sebe? Ali bomo res kdaj spoznali samega sebe, svoje občutke, zakaj tako čutimo, svoja dejanja? Lahko poznamo razne recepte za srečno življenje, a pridejo časi, ko ne vemo, kako naprej. Menim, da nam takrat pomaga samo upanje, vera in ljubezen. Kaj mislimo, da je dobro? Kdaj si čestitamo, ko smo nekaj dosegli? Ali povemo ljudem, ko nas nekaj moti? To so vprašanja, ki nam na začetku lahko pomagajo, da se začnemo zavedati dejanj, ki jih počnemo sami sebi. Kajti kdo nas bo bolje poznal, kot mi sami sebe.

Moja Gregorc, 4. F

Projektna naloga pri predmetu Grafično oblikovanje.

Slika: Leonora Panoska

Zakaj je pomembno, da se vključimo v politične procese

Mladi so ključni delež družbe, ki ima pomembno vlogo pri oblikovanju prihodnosti demokracije in civilne družbe na vseh ravneh in v širši družbi. Zato morajo biti spodbujeni, da se vključijo v politične procese in da se njihov glas sliši. Vključevanje mladih v politične procese lahko poveča njihovo zaupanje v demokracijo in politične institucije, saj lahko postanejo aktivni državljani in se učijo o pomembnosti državljankega delovanja.

Evropska unija se zaveda pomena vključevanja mladih v politične procese in je sprejela resolucijo o spodbujanju politične participacije. Vključevanje vidika mladih v politične procese je pomembno na lokalni, regionalni, nacionalni in evropski ravni. In točno zato je ključno, da so vključeni v oblikovanje politik in njihovih pravic, pri čemer je treba sistematično zagotavljati, da se vprašanja in perspektive mladih upoštevajo na vseh področjih politike.

Mladinska politika ima pomembno vlogo pri spodbujanju vključevanja mladih. Mladinske organizacije in programi prostovoljstva dela lahko mladim omogočijo, da se učijo o državljanškem delovanju in se aktivno vključujejo v lokalne skupnosti.

Miha Grabnar, 4. B

Projektna naloga pri predmetu Grafično oblikovanje.

Slika: Lara Ažman

Balada o drevesu

Roman govori o najstnici Adi, ki se sooča z izgubo svojega fanta Majka, ki je storil samomor. V samoti je ostala z mnogimi vprašanji in občutki krivde. Ob premagovanju bolečine so ji stali ob strani sestra Ida, Majkova prijateljca Val in Mare, prijateljica Veronika ter Majkova mama Darja. Njegova mama pa se je s temi občutki izgube osebe spopadala drugič, saj je Majkov oče tudi storil samomor. Ker pa je bila dobra violinistka, jo je Darja prosila, da se od Majka na pogrebu poslovijo z igranjem na violino.

Balada o drevesu je knjiga, kjer čutiš Adino bolečino ob izgubi Majka. Ob koncu branja pa ti knjiga pusti mnogo vprašanj, občutkov, novih misljenj, zaradi katerih na življenje gledaš drugače.

Zgodba govori o samomoru, doživljanju samomora in o bipolarni motnji, s katero se sreča Majk. Duševna bolezen lahko prizadene vsakega, zato je dobro, da se o svojih občutkih in misljenjih pogovarjamo.

Maša Bolarič in Lejla Vidič, 1. F

Balada o drevesu v sliki.

Foto: Maša Bolarič

Beli tatoonji

Beli tatoonji
s krvjo zarisani
z bolečino plačani
v dušo vžgani
niso ne spomin
ne opomin
so velik val mene,
ki se zlil je čez rob
nezajezene teme,
ki je lačna luči
in je grožnja ljubezni,
ki v meni še tli.

Beli tatoonji
so slika mene
z življenjem blagoslovljene
brez okvirja
na razstavi, na ogled
niso ne spomin
ne opomin
so vprašanje
in izziv
so kričanje
so nemoč
in ubite sanje.

Že čutim spet plimo
in val se dviguje
hočem, da pride,
da hitro bo mimo
ne da se mi več
držati valov
graditi bregov
braniti svetilke.

A v temi mi svetijo
dušo hladijo
srce umirijo
moji beli tatoonji.

Mateja Jakob